

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Pe pošti prejemani velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemani velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljajo tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 58.

V Ljubljani, v ponedeljek 11. marca 1889.

Letnik XVII.

Državni zbor.

Z Dunaja, 10. marca.

Rudarske podporne blagajnice

so bile v četrtek v poslaniški zbornici rešene in včeraj potrjene tudi v tretjem branji. Posebna razprava je bila čisto stvarna in brez potrebe se niti besedica ni govorila. Grof Deym je pri § 4 nasvetoval, naj najmanjša pokojnina ali provizija za moškega znaša 100 gld., za žensko pa 50 gld. Odsek je priporočal 100 gld. za vsakega brez ozira na spol. Zbornica je pa pritrdila predlogu Deym-ovemu. Ravno tako je sprejela nasvet Bärnreitherjev, po katerem bodo morali posestniki rudnikov plačevati do 2 odstotka, ako njih rudarska blagajnica z navadnimi doneski ne bi mogla zadostovati svojim dolžnostim. Nasprotno pa odpade ustanovitev centralnega rezervnega zaklada.

Poslanec Vergani

ima kot izdajatelj antisemitskega lista „Deutsches Volksblatt“ sodnijsko preiskavo. Da se pa mere vršiti, moral je državni zbor v to privoliti. Dotična razprava se je vršila v četrtek ter dala nekaterim poslancem priliko o tej zadevi nekoliko izpregovoriti. Prvi se je oglašil dr. Lueger, ki je dokazoval, da Vergani ni kriv, ter ostro kritikoval razsodbe najvišjega sodišča ter bil zaradi tega od predsednika pokaran. Jako strastno in strupeno je govoril Türk, ki je na dan spravljal pravdo Schönererjevo in predsednika najvišjega sodišča pozivljal, da naj pové, ni li res, da je bil zaradi te zadeve poklican k cesarju. Tudi Türk je bil zaradi tega natolčevanja od predsednika dvakrat posvarjen. Konečno je obveljal odsekov nasvet, s katerim se dovoljuje sodnijska preiskava. Zoper ta predlog so z antisemiti glasovali tudi nemški konservativci.

Budgetna razprava.

(6. in 7. dan.)

V petek se je pričela nadrobna obravnava državnega proračuna, za katero je vpisanih 1541 govor-

nikov, ki jih pride pa komaj petinka na vrsto. Pri državnem zboru oglašil se je Lienbacher ter zavračal poslanca Ebenhocha, ki ga je bil pri splošnji razpravi tako hudo prijel. Pri tej priliki je pa tudi trdil, da ne gre verskih reči zamešavati v politiko. Te besede so najhuje zbódle Lienbacherjevega prijatelja Zallingerja, ki se je precej za njim oglašil ter odločno oporekal tej trditvi, češ, da človek ne more biti v cerkvi dober katoličan, v političnem življenju pa nasprotnik sv. cerkve. To je res, je pa zaradi tega še posebnega pomena, ker je moral Zallinger svojega „prijatelja“ na to še le opominjati ter se z njim do dobrega spreti. Zallinger je tudi priporočal, naj se dijete poslancev znižajo na 6 gld. na dan, potnine pa na polovico. Za poslanca Zallingerjevega kopita, ki so le par dni v letu na Dunaji, je še po 6 gld. na dan preveč; takim bi se morale dijete popolnoma zbrisati, ker je brezvestno plačo prejemati za delo, ki je ni opravljal. Zallinger misli, da bi se s tem odvrčali poslanci, kateri smatrajo poslanstvo za svoj poklic, nam se pa dozdeva, da bi se s tem le povečalo število njih, ki se dajo sicer voliti, ki pa po zgledu Zallingerjevem raje doma za pečjo sedé, kakor v državnem zboru.

Obširnejša razprava bila je tudi pri ministerskem predsedništvu. Türk je Avstrijo primerjal hotelu, v katerem se pa le eni vrsti ljudem dobro godi, namreč židom. Ubogi Nemci pa silno trpé, zato se vlada ne sme pritoževati, ako si skušajo sami pomagati in ako se na severu snuje nemška irredenta. Sklepal je svoj govor s predlogom, ki se vé da ni obveljal, naj se zbršete plači ministrov brez portfelja, za narodne in gospodarske zadeve nemškega naroda naj se nastavi poseben nemško-narodni minister.

Za njim je govoril dr. Vitezič o razmerah v Istri ter končal svoj zadnjič pretrgani govor; Kowalski pa je tožil o zanemarjanju Rusinov v Galiciji, kar je za njim ponavljal tudi Ozarkiewicz. Ob polu štirih popoldne je predsednik sklenil sejo. Pred sklepom pa je Fürnkranz znova tirjal, naj

se Blochova volitev spravi na dnevni red. Knez Czartoryski se s tem predlogom strinja, toda priporoča, da gosp. predsednik prilično v ta namen napové večerno sejo, da ne bode pretrgana redna razprava o državnem proračunu. S tem predlogom je usta zamašil levičarjem, ki so Poljakom očitali, da volitev Blochovo nalašč zadržujejo in odkladajo. Predsednik je obljubil, da bode nasvetu Czartoryskega ustregel in v prihodnjem tednu za volitev Blochovo napovedal večerno sejo.

Včeraj je bila razprava o dispozicijskem zakladu, pri katerem se navadno ponavlja splošnja politična razprava. Tako je bilo tudi včeraj. Nemško-češki poslanec Pichler je tožil o počesčevanju na Češkem, kjer se še zmerom čudeži godé, ker se utegne človeku primeriti, da se zvečer kot Nemec vleže, zjutraj pa kot Čeh vstane. Mirno in stvarno ga je zavračal dr. Zucker ter dokazoval, da Čehi želé narodne sprave z Nemci, da pa Nemci za-njo ne marajo. Tudi ministerski predsednik grof Taaffe se je oglašil in kakor prejšnja leta ponavljal, da dovolitve dispozicijskega zaklada ne smatra kot zaupnico za ministerstvo. Ako levičarji reč tolmačijo kot zaupnico, njega to ne more brigati. Odločno je oporekal tudi trditvi Pichlerjevi, da so ministri najhuji nasprotniki državne utrditve; vlada je storila, kar je mogla, in bo še storila, da bi se država utrdila; vlada ima sprijaznjenje narodov pred očmi, ljubezen in sprava se pa ne dá prisiliti, vendar pa je treba vse okoliščine porabiti, da se taka sprava omogoči. In to je vlada storila in bo še delala s trdno nado, da to spravo in porazumljenje vsaj deloma doseže.

Čudno se je včeraj vedel poslanec Zallinger, ki že sam več ne vé, kaj prav za prav hoče. Govoril je o verski šoli, ki je pa toliko časa nemo-goča, dokler se ne premeni učno ministerstvo. Tudi je še enkrat povdarjal, naj katoliški poslanci nemških dežel osnujejo poseben središki klub, ki se bo ravnal po katoliških načelih. Poslanec Zallinger je bil iz prva član Hohenwartovega kluba. Ko se je osnoval nemško-konservativni klub, zapustil je

LISTEK.

Oče in hči.

V.

Nekega dne v večer pa je vstal nenadoma velik kreg v Zavodah pri Brinovih. Brinovke je bilo slišati največ in joka otrok.

„Kar ste nam posodili“, kričala je, „to ste sedaj zajeli. Precej bi vas smela suniti iz hiše. Pa naj bo. Podila vas ne bom, ali to vam povem, da vi mojih otrok ne boste strahovali.“

„Le dajaj jim potuho, le! Lep zgled! Iz starega človeka se norčujejo. Utepalo se ti bo.“

„Mama, pustite ga, pustite!“ prosi Ciljka.

„Nič, jaz tega ne trpim, da bi on moje otroke pretepal. Za to sem jaz, jaz sem za strah.“

Mož je molčal ves čas. Ljube se je zaprl v izbo. Kmalu pa je prišel s culo v roki, pripravljen na odhod. Ženski se prestrašite. „Kam pa mislite?“

„Od tebe proč. Tvoje babe jezik je trikrat predolg.“

„Kaj jej boste zamerili? Pojdite, Pojdite! Ženske besede, pa nič! Le potolažite se!“

„Pa ne! Strah jej daj! Rad boš plačeval dolg.“ Tu pa je vzrastel gospodar:

„Kakšen dolg? Prav vam je žena povedala, da vam nismo nič dolžni. Pa iz usmiljenja vam rečem, da ostanete še lahko pri nas.“

„Nič dolžan, nič dolžan! Tožil te bom.“

„Tožite, da boste siti. In kar precej hodite v grad!“

„Saj bom šel, na pečat te bom tožil.“

„Če prav na pismo! Pa sedaj hitro iz moje hiše!“

Starec je godrnjaje prestopil prag, želeč vse hudo hiši. Pa kreg še ni ponehal. Prepirla sta se mož in žena. On je bil hud, da ni imela potrpljenja z njim. Komaj ju je potolažila starejša hči Ciljka. Pri večerji bila sta si dobra. Še dobro se je zdelo obema, da je tako prišlo. Bala pa sta se, da ne bi kje v snegu ostal, zato je šel gospodar za Ljubetom, da bi videl, kam je namenjen. Proti Jelšini je krevsal. Tudi on ga je spremljeval do tam, a stari ni opazil, da gre kdo za njim. Ko je videl, da je razbijal na Mihaljkova vrata, napotil se je Brinov domov.

Pri Mihaljku so bili najbolj dobre volje. Ružili so koruzo. Vsi domači so sedeli okrog peči, gospo-

dar Mihaljek, dva hlapca, pastir, stara teta in dekla. Osupnili so, ko je začel nekdo butati na vežna vrata. In zavzeli so se, ko so videli starega Ljubeta v sobi. Mihaljek ga je pogledoval od vrha do tal.

„Oče Ljube!“

In staremu se je odprl jezik in pripovedoval je vse, kakor se je bilo zgodilo in nazadnje je prosil Mihaljka, naj ga on vzame pod streho in ne podi od hiše.

„Nocoj lahko ostaneta,“ govoril je gospodar, „jutri pa se napravite k hčeram v sosednjo vas. Obe ste dobro omožene in na lepih prilikah. Menda bodo poskrbele za očeta.“

„One bi, pa zeta me črtita bolj ko pajka.“

„Hudo vam je; ali vsega ste si krivi sami. Zato vas ne bom dolgo imel. Vidite, dela ni. Zastonj pa se vas ne morem ogibati.“

„Oče, vi se pa res tresete za denar,“ oglašil se jeden hlapec; „mar bi še stanovali gori v Zavodah v Ostanovej hiši, namestu da se morate sedaj po svetu vlačiti.“

„In Metko bi imeli pri sebi,“ dodá teta. „Prav prijazno in dobro dekle je bila.“

„Prav nič očetu podobna,“ pritrdi Mihaljek. „V obraz vam povem, oče, da ona ni bila v ničem

svoje tirolske tovariše, ki so ostali v prvotnem klubu, ter se pridružil Liechtensteinovcem. Ali tudi ti niso ustrezali njegovim nazorom; nedavno je izstopil iz tega kluba in se tesneje zvezel z Lienbacherjem. Te dni pa je razrušil tudi to vez in vojsko napovedal svojemu dosedanemu zavezniku. Ali je pač mogoče misliti, da bi mogel tak mož resno in trdno stoječo stranko v državnem zboru osnovati?

To čudno ravnanje se je pokazalo tudi pri glasovanju, ki se je vršilo imenom. Lienbacher in Tirolca Oelz pa Thurnherr so se bili umaknili glasovanju, Zallinger pa je z levičarji glasoval zoper dispozijski zaklad, ki je obveljal s 138 glasovi proti 129. Okoli 80 poslancev pri glasovanju ni bilo; nikar pa ne mislite, da so se nalašč temu glasovanju odtegnili, ne, mnogim izmed njih je vse eno, kaj se na Dunaji godi. Ti pač lahko mislijo izvršujejo svoj posel, in prav bi bilo, da bi jih prijeli volilci in opomnili na njihovo dolžnost. Kdor ne mara tukaj biti, naj so nikar ne dá voliti.

Pred sklepom včerajšnje seje predlagal je poslanec Doblhammer, naj legitimacijski odsek prej ko more reši tudi volitev Auspitzovo in poročilo tako sestavi, da pride ob enem z volitvijo Blochovo na dnevni red napovedane večerne seje. Bloch in Auspitz sta žida, prvi spada k desni, drugi k levi strani državnega zbora; volitve obeh strašno smrdé, zato je zbudil Doblhammerjev predlog živahno veselost, ker se je vsako spominjal prislovice: „Haust du meinen Juden, haue ich den deinigen“. Konečno je skoraj enoglasno obveljal prvi del omenjenega predloga, da namreč odsek prej ko mogoče reši Auspitzovo volitev, ker so tudi levičarji in Auspitz sam zanj glasovali, drugi del, da bi prišla ta volitev ob enem z Blochovo na dnevni red, bil je pa odklonjen.

Prihodnja seja bo jutri in pride na vrsto ministerstvo notranjih zadev, pri katerem izmed naših poslancev govori dr. Ferjančič.

„Slovensko društvo.“

△ Velikim veseljem smo pozdravili glas, da se snuje v Ljubljani „Slovensko društvo“, ki naj bi bilo nekako središče političnemu delovanju slovenskega naroda za duševni in gmotni napredek. Zato smo radi objavili minoli petek osnovnega odbora vabilo k pristopu in vdeležbi pri obnem zboru, ki se je vršil včeraj v čitalnični dvorani. Sešlo se je prilično okoli 100 gospodov iz raznih stanov, večinom iz Ljubljane, nekaj tudi z dežele, med temi 17 ljubljanskih duhovnikov.

Po najdaljši uri je g. dr. Vošnjak kot sklicatelj ustanovnega obnega zbora pozdravil navzočne, predstavil vladnega zastopnika g. Parmo, povdarjal potrebo in važnost „Slovenskega društva“ ter dostavil, da so pravila od vis. c. kr. deželne vlade kranjske z odlokom dne 28. maja 1888 že potrjena; na dnevnem redu je torej le volitev predsednika in deveterih odbornikov. Ko je g. Svetec kot starosta prevzel začasno predsedništvo, izprosil si je besedo vrednik našega lista ter ob kratkem govoril nekako tako-le:

Slavni zbor! Z veseljem pozdravljam v svojem in v imenu ožjih svojih somišljenikov sre-

čno misel, da se osnuje v Ljubljani „Slovensko društvo“, ki naj bi bilo središče slovenskemu delovanju v duševni in gmotni napredek naroda ter stopilo v ožjo dotiko z veljavnimi močmi po deželi. Izraženemu veselju pa moram v svojem in svojih tovarišev imenu dostaviti tudi nekako nezaupanje, s katerim smo prišli k današnjemu zborovanju. To nezaupanje izvira iz teh razlogov: Minólo leto nekda je „Sl. Narod“ objavil od vlade potrjena pravila. Kot vrednika političnega slovenskega lista me je stvar zanimala in vprašal sem dva odlična gospoda, o katerih sem slutil, da sta v osnovnem odboru, kaj je na tem društvu: ali je občeslovensko ali na enostranskem stališču. Če je prvo, torej bi bilo umestno, da se pravila dopsiljejo tudi našemu listu. Odgovor je bil nedoločen. Stvar ni še zaspala.

Drugi razlog nezaupanja je, da se je osnovalni zbor sklical le tri dni poprej, in je mnogim gospodom na deželi nemogoče priti k shodu.

Tretji in glavni razlog za nas pa je ta, da pogrešamo v potrjenih pravilih besed, ki označujejo program tudi konservativne ali katoliške stranke slovenske, kateri je itak vsakemu znan. V pravilih glasi se § 2: „Društvu namen je: Pospeševati slov. naroda duševni in gmotni napredek; razširjati med njim politično izobraženje in narodno zavest, braniti njegove narodne in državljanske pravice in zlasti pripomagati, da se mu uresniči ustavno zagotovljena narodna ravnopravnost.“

V tem paragrafu mi pogrešamo zagotovila, da bode društvo delovalo tudi za ono svetinjo naroda, katera mu je bila vedno najsvetejša, to je za vero. Mi kot duhovniki — in ne govorim le v svojem imenu, smem reči, v imenu vseh gospodov tovarišev po deželi in močne garde neduhovskega stanu, ki stoji za nami, — moramo odločno zahtevati, da se ta paragraf premeni v tem smislu, da ga more vsakdo podpisati. Gospodje, znano vam je, da nekrščanska načela prevladujejo ne le po vnanjem svetu, temveč tudi pri nas v Avstriji. Ta nekrščanska načela zastopajo v prvi vrsti židje, ki dobivajo v javnem življenju vedno več tal. Torej židovska načela se širijo vedno bolj in skušajo pridobiti veljavo tudi med našim narodom. Brat ruje že proti bratu, kakor krt v črni zemlji.

Povsod se snujejo društva krščanska, da stavijo jezove tej židovski povodnji. Ali naj slovenski narod zaostaja v tem oziru? Nekda se je bojeval Jugoslovan za „krst častni i slobodu zlatnu“, ali naj mi njihovi potomci izbrisemo iz svojega programa „krst častni“, ki pomeni gotovo le od očetov podedovano vero? Ne, tega mi ne moremo in ne smemo storiti, ker zatajili bi svoje versko prepričanje. Z ramo ob rami bojevala se je posvetna in duhovniška inteligencija proti našim verskim in narodnim nasprotnikom, in naša srčna želja je, da tudi v prihodnje delujemo složno. Zato smo prišli, da vam v svojem in v imenu svojih tovarišev po deželi zopet podamo roko, da se nam ne bode očitalo, da smo mi hoteli delati razpor. To pa je mogoče, ako se prenaredi § 2. Zato apelujem na občni zbor, da se sprejme naš nujni predlog v tem smislu: § 2. naj se glasi:

„Društvu namen je:

Pospeševati slovenskega naroda duševni in gmotni napredek v državnih, občinskih, cerkvenih, šolskih, gospodarskih in socialnih zadevah, razširjati med Slovenci katoliško, politično, gospodarsko izobraženje in narodno zavest, braniti njegove verske, narodne in državljanske pravice ter pospeševati ustavni razvoj avstrijske države na krščanski podlagi.“

Kot posledica temu je, da se v § 3. društvenih pravil vstavi na primernem mestu med besede „ono napravlja shode, na katerih se pretresajo reči, ki so v narodnem, narodno-gospodarskem ali političnem oziru važne“, beseda „verskem“.

Tako glasé se tudi pravila štajerskega političnega društva, in če nas Sava ne loči od bratov v drugih vprašanjih, zakaj naj bi nas ločila v verskem!

Nato se je oglašil gosp. dr. Tavčar ter priznal, da je naša zahteva opravičena. Zato je nasvetoval, naj se prihodnjemu odboru naroči, da § 2. in 3. v tem smislu prenaredi ter vladi predloži v novo potrjenje.

Predlog je bil sprejet.

(Konec sledi.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 11. marca.

Notranje dežele.

Naučno ministerstvo je vsled vprašanja s strani češkega deželne šolskega sveta § 54 postavil o šolskem nadzorovanju iz leta 1873 glede zastopstva v krajnem šolskem svetu tako raztolmačilo, da se mora kot službeno-najstarejši šolski vodja, ki je opravičen zastopati v krajnem šolskem svetu, smatrati oni šolski vodja, ki se more kot tak izkazati z največjo službeno dobo.

Iz zanesljive **madjarske** strani se poroča, da konferenca grofa Apponyi-ja s pl. Papay-jem ni v zvezi z novo ministerstveno sestavo; pač pa je imel imenovani dvornik naznaniti madjarski opoziciji cesarjevo grajo zaradi njenega postopanja pri razpravi o orožni postavi. — Razprava o §§ 24. in 25. or. p. še sedaj ni končana ter opozicija neki namerava dovoliti glasovanje o tem predmetu še le dné 15. t. m., ob jednem pa v ta zgodovinski dan prirediti izjave v zbornici in po cestah.

Vnanje države.

Srbski kralj Milan se je izjavil, da se nikakor ne odpove ustavni svoji pravici, po kateri pristuje njemu vodstvo vzgojevanja mladega kralja Aleksandra; zaradi tega bo večkrat in na dlje časa prišel iz inozemstva v Srbijo. Dvor Milanov, obstoječ iz dveh pribočnikov in dveh civilnih opravičnikov, bo tudi v bodoče plačevala država. Takoj, ko se je odpovedal Milan, brzojavil je cesarju Francu Josipu I., da se mu prisrčno zahvaljuje za njegovo dosedaj Srbom in Srbiji izkazano prijateljstvo, ob enem pa ga prosi, naj ohrani to mišljenje tudi sedanjemu kralju in njegovi deželi. Cesar mu je takoj prijateljski brzojavno naznanil, da mu hoče spolniti napominano prošnjo. — Proklamacija regentov je po celi deželi napravila izvrsten vtis. Tudi novo radikalno ministerstvo se vsestranski navdušeno pozdravlja. Novi ministri so minoli petek prisegli v navzočnosti kralja Aleksandra in regentov, potem pa so se poklonili kralju Milanu. Radikalni listi se jako radujejo, da se je položaj obrnil na njihovo korist, ter prorokujejo, da se ni z lepo treba bati novih prevratov. Liberalna stranka je v 5. dan marca st. st. sklicala shod, na katerem se bo sklenilo, kakó naj zanaprej postopa stranka.

podobna vam. In zamerim vam, da ste jo tako odslavili.“

„Sama je šla.“

„Pa zvedel sem zakaj. To se ne spodobi za očeta. Za koga boste tudi skrbeli, če za njo ne. Pa saj še sebi najpotrebnejšega ne privoščite! Greh je, pritrgovati si in trpeti pomanjkanje. Prav nič se mi ne smilite. Da bi se vam še huje godilo! Res, ko se ne bi bal Bogá, zapodil bi vas v sneg in na vás.“

Stari grešnik je gledal v tla in mirno čakal konca propovedi. Nič se ga ni prijela beseda. Misli si je, da mora pač malo potrpeti, kajti po noči v debelem snegu še volk rad ne hodi — če le je sit — ampak se spravi v zavetje pod kakšen bukov štor.

Ko je Mihaljek končal, odvrnil je skupuh:

„Čakaj do jutri! Šel bom h Korenu; če me ta ne bo vzel, pojdem k Ozimku, če me še ta odpodi, namenjen sem k Opalku — in če bo vse zastonj, tožil bom vse od prvega do zadnjega. Vsi ti so moji dolžniki.“

Družina se je spogledala. Kdo je o vsem tem kaj vedel?

„Naredite kakor hočete, toda jaz vas ne bom

mogel imeti. Micka,“ reče dekli, „prinesi otep. Na klopi, pri peči tako ne morete spati.“

„Mihaljek, ne, ne; raje bom pri peči. Zebe me rado. Tudi sedé lahko spim.“ In mel si je še otrpli roki.

Vsi so se starcu smejali. Takega človeka niso še videli. Pozno v večer so še burke uganjali z njim, še pastir ni bil zadnji:

„Oče, koliko mi boste dali, da vas pojdem do Korena spremit?“

„Pojdi, pojdi, mlekozob,“ odvrčal mu je Ljube, „iz starega človeka se boš norčeval?“

„Jaz da se norčujem? E, ne bi bil rad vaš sin. Vi ste strašno sitni . . .“

Zopet so se vsi smejali, tudi Mihaljek in še namežikaval je pastirju, da bi še katero zinil. Toda Ljube ni odgovarjal zabavljicam. Čas je bilo tudi iti počivati.

Blizu poludne je bilo drugi dan, ko je korakal Ljube po debelem snegu v sosednjo vas k svojemu dolžniku Korenu. Pri Mihaljku so vsi gledali za njim. Na poti je večkrat postal in posegel za telovnik in privlekel listnico in jo zopet spravil, potem za suknjo, kjer je imel mošnjo tolarjev, mnogokrat pa se je potapljaj po prsih, kajti v telovniku je imel mnogo denarja všitega. — — —

VI.

Mila pomlad je prihajala v deželo. Povsod bujnost, bogastvo. Drevje je bilo razcevelo, toda trave še niso pognale.

Po Mihaljkovem vrtu hodili ste semtertje dve ženski, Mihaljkova teta in Brinova Ciljka iz Zavôd. Gledali ste v tla in tih in tam pobrskali pri plotu. Pridruži se jima Mihaljek.

„Ni še teh cvetlic“, pravi Ciljka, „ki jih iščem.“

„Za starega tako ni več pomoči, ko bi mu človek kuhal cvetlice celega sveta. Danes je posebno slab postal. Rekel mu bodem, da bodem poslal po gospoda.“

Vsi trije so šli v hišo.

V stranski sobi je ležal Ljube. Ali ne bi ga sedaj vsak spoznal. Bil je bled in shujšan, grozna podoba.

„Oče!“ pokliče ga Mihaljek.

„Dajte, ali hočete, da bodo prišli gospod?“

„Ne bom umrl, Mihaljek, ne; nikar ne pošiljaj!“ Sape mu je zmanjkalo.

„Vi boste umrli.“

„Mihaljek, ne bom umrl ne; le pustite gospoda!“

Iz *bolgarske* prestolnice se poroča: Milanov odstop je tukaj napravil slab vtis. Le Cankovci so izradoščeni, ker upajo, da bo odslej pridobila Rusija več vpliva na Balkanu. Vladni krogi so prepričani, da regentstvo ne bo hotelo razrušiti sedanjih prijateljskih odnosov mej Srbijo in Bolgarijo. Rusiji prijazni krogi razširjajo v Sofiji vest, da namestnik Avstrija odposlata vojake v Novi Bazar (!).

Nemški cesar in cesarica sta dne 8. marca opoludne osebno čestitala Moltkeju k njegovi vojaško-službeni sedemdesetletnici. Veliki vojvoda badenski mu je dal tem povodom briljante k „hišnemu redu zvestobe“. Poslali so mu čestitke: avstrijski cesar, vsi nemški knezi, bavarski in avstrijski generalni štab itd. Pruski general-feldmaršal grof Helmut Moltke je bil rojen dne 26. oktobra 1800.

Francoska zbornica je potrdila izvolitev Boulangerjevo za Seine-departement. — Pravosodni minister Thevenet je naznanil, da bo zatožnica zoper ligo patrijotov gotova v nekaterih dneh. Minolo soboto je vlada menda od zbornice zahtevala, da se jej v to dá potrebno pooblastilo. — V Armenijesu je nad 10.000 delavcev ustavilo delo. Bojé se večjih nemirov. Občiaski uradi so prosili, naj se jim pošljeta na pomoč dva škadrona konjnikov in dva polka pešcev.

Italijanski kralj je predvčeraj opoludne podpisal dekrete, s katerimi sorejme ostavko ministrov Grimaldija, Perazzija in Saracca, namesto njih pa imenuje Seismit-Dodo za finančnega ministra, Giolittija za ministra državnega zaklada in senatorja Finalija za ministra javnih del. Izmed novih ministrov so Crispi, Zanardelli, Miceli, Seismit-Doda, Giolitti in Brin pristaši bivše leveice, Bertolé-Viale, Finali in Boselli pa člani centroma. — „Riforma“ se pohvalno izraža o novih ministrih. Nalog kabineta je težaven, vendar pa list upa, da se bo sedaj vladi posrečilo, nadvladati finančne zadrege. Splošnja politika kabineta je tudi v bodoče politika prostosti, združena z redom v notranjem, politika plodonosnega miru na zunaj.

Dogodki v Srbiji so *rumunsko* protidinstično gibanje še bolj upihali. Vladi nasprotni listi jako ostro pišejo. Eden izmed njih naravnost pozivlja kralja Karola, naj zapusti deželo, ker je v njej tujec po krvi in veri.

Iz *Kajtre* dne 8. t. m. poroča Reuterjevo izvestje: Nemški komisar Wissmann bo dalje potoval prihodnji teden. Do tega se mu bo menda posrečilo nabrati za svojo armado do 300 črnih novincev.

Izvirni dopisi.

Izpod Gore na Gorenjskem, 8. marca. Danes vse toži o pomanjkanju denarjev, o slabi kupčiji, o slabih časih. Za denar je trda. Res je sicer, da je pšenica nekoliko dražja, kakor je bila lani, proda se namreč po 8 gld. 100 kil in kmet bi jo tudi rad prodal, ko bi jo imel, ali lani je bila slaba letina, zlasti sternenega žita je bilo malo. Poglejmo, kako je s kupčijo. Kupea inozemskega ni nobenega. Cena živini je zelo nizka. Minulo je par tednov, kar je bila lepa debela, pa bolj postarana krava s teletom vred za 60 gld. prodana. Pred štirimi leti bi bila gotovo vrgla 90 gld., torej kolik razloček! Kupci se zdaj lahko smejejo, ker jim je lepa živina prav po ceni na ponudbo. Za staro in medlo živino pač nobeden ne vpraša, le pitana, lepa in mlada živina dobi še kupea. Hudo se pa godi kmetu, ki se veliko trudi z delom in živinorejo, ki mu pa malo nese, ker mora živino tako po ceni prodajati. Če kmet nima denarjev, kdo jih bo pač imel; vse

S strahom ga je gledala trojica. Tedaj pa se oglasi stara teta:

„Ljube, ti si živina, konj; tako boš poginil kakor —. Res, ko bi hčere vedele to, še k tebi ne bi prišle. In če pridejo, poslala jih bom nazaj, da tebe še pogledale ne bodo.“

„Kaj so mi hčere mari? Kar jih imam, pomagala mi ni nobena za črn noht. Da jih le ne bi bilo.“

Molčali so. Pa Ljube je izpregovoril zopet:

„Samo Metko bi rad videl.“

„Tudi nje ne bo“, oglasi se Ciljka, „ko bode zvedela, da se branite svetega olja.“

„Ne bo prišla, ne; sam vem to. — Ali pri srei mi je ona — toda prišla ne bo — — —“

„Tedaj nočete svete tolažbe?“

„Ni treba še, Mihaljek, popoludne, jutri, drugi dan.“

Gospodar se razsrdi.

„Tega pa vendar ne! V moji hiši se to zgoditi ne sme. To bom smel zahtevati od vsakega in tudi od vas, ko vam je duša komaj še v telesu. Glejte in pomislite! Dolžniki so vam za vrstjo hrbet kazali. Ko ste jih tožili za dolg, morali ste jim še vi povrn plačevati.“

„Ker ni pravice!“

(Konec sledi.)

čaka na kmeta. Kupec, obrtnik, rokodelc, vsi so odvisni od kmetovalca. Ker pa kmet nima denarja, peša kupčija vsake vrste, in rokodelci nimajo za služka. Mi torej kupce sploh, posebno pa še ljubljanske, milujemo in jim radi verujemo, trdečim, da je zdaj slaba kupčija. In kakor kaže zdaj, kupcem ne moremo boljših časov napovedati, dokler ne bo živina dražja in boljša letina. Trgovci, ki prodajajo drobno in kolonijalno blago, še dosti lahko izhajajo, ker ljudje vedno kupujejo, kar je za živež; ali drugi kupci, posebno oni, ki tržijo s suknom, platnom, galanterijskim blagom, imajo slabe čase ter komaj izhajajo.

Kakor je živina po ceni, tako je tudi vinu zlasti novemu (leta 1888) cena majhna. Cena mu je 4 gld. za staro vedro okoli Rake, sevda je tudi to vino, kakor sploh dolenjsko leta 1888. zelo kislo in ne najde kupca. Ubogi Dolenjci! Poleg slabe letine obiskuje jih še huda bolezen — in ni jim moč zaradi prepovedanih semnje živine prodati in si za nujne potrebe pridobiti denarja. Tudi na Gorenjskem so kôze tu in tam, n. pr. po blagoviški in krašinski fari. V Moravčah so že dva meseca in zdaj so v nekaterih hišah okoli Limbarske gore (sv. Valentina). — Mili Bog odvzemi to bolezen od nas! — Sneg se je začel zadnje dni tajati; upamo, da kmalu zima odleze; žito še ni pozeblo, ker je zemlja zmrzla.

Iz *Travnika v Bosni*, 1. marca. Morda ustrežem Vašim čitateljem, ako kaj čujejo iz nove Avstrije. V kratkem dopisu ne morem obširno popisati, koliko so se bosanski franjeveji trudili pod turško vlado, da ustanove potrebne samostane, cerkve in šole. Pod vlado bosanskih kraljev je bilo mnogo samostanov, pod turško vlado pa so tako zginili s površja, da so samo v spominu ostala narodu mesta, kjer je bilo ognjišče krščanskega življenja. Cerkev že ni bilo nobene, da bi se jej moglo reči, da je cerkev. Udržali so se samostani Sutinska, Kreševo in Fojnica, akoravno so jih večkrat turki razvalili v prah in pepel. In šole? Turek ni maral za šole. Njemu je dovolj, da zna otrok zapisati nekaj turških besed. Franjeveji pa so na mnogih krajih pri župnijah ustanovili šole za silo. Mnogo so se trudili, po svojih malih močeh jih je podpiral siromašni narod. To žalostno stanje je trajalo do Omera paše, katerega je sultan poslal v Bosno, da uvede red. Ta je potrl roge bosanskim bašam, in narod je mogel prosteje dihati. Sezidali so samostane v Gučji Gori pri Travniku, Petričevu pri Bačijluki, Plehanu pri Derventu, Tolisi pri Orašji in Rami pri Prozoru; poleg tega so zgradili mnogo manjših cerkv. Sedaj imajo franjeveji osem svojih samostanov, a cerkve so siromašne, ker nimajo nobene podpore. Samostan Gučja Gora pri Travniku je bil sezidan l. 1856, temelj mu je postavil biskup fra Marijan Šunjić. Kraj je lep in zdrav. V selu je do 80 katoliških hiš. V samostanu imajo franjeveji svojo nižjo gimnazijo, na kateri štirje učitelji poučujejo 34 učencev.

Cerkev je primerno velika. V njej so bile neke stare nerabne orglje. Vrli franjevec fra Nikola Mandić je naročil pri tvrdki „Br. Zupana“ v Kamni Gorici na Gorenjskem nove orglje za 1000 gld., katere sta dovršila dne 7. februarja. Orglje sem videl in poskusil. Visoke so do šest metrov in prilično široke.

Imajo pa:

1. Principal 8', ki lepo poje.

2. Bourdon 8', poln in pravi flavtski glas.

3. Gamba 8', pravi violin in poje najnežneje.

4. Gemshorn 4', mil, ker svira kakor solo Trambuzino.

5. Cornett 2 $\frac{2}{3}$ '; kedar se odpre, celo petje na novo oživi.

6. Subbass 16', ta je za kontrabas in jako dobro doni. — Izbirači so: a) Octava-Capell, b) Pepal-Capell, c) Mezzo forte, d) Forte, e) Piano.

Dne 7. februarja se je seslo več gostov, da slišijo nove orglje. Napivalo se je mojstroma in g. Mandiću, ki je kupil orglje. Bog ga živi! x.

Trgovska in obrtniška zbornica.

V.

Kar se tiče medsebojnosti različnih bolniških blagajnic med seboj in nasproti izstopajočim in ustopajočim delavcem, zdi se, da je prav za prav krivica, ako se ravno zdaj govori o njej ter se za dokaz navaja. Po tem, kakor stvari zdaj stojé, bila bi medsebojnost v tem, da morajo delavci, kateri izstopijo iz kake prejšnje delovršbene blagajnice, prinesiti svojo pričuveni delež iz te blagajnice v ka-

tero drugo po zakonu na novo ustanovljeno bolniško blagajnico. Ako pa izstopijo delavci iz katere na novo ustanovljene bolniške blagajnice ter pridejo v tvornico, katere ima že od prej delovršbeno bolniško blagajnico, preskrbeno s pričuvnim zalogom, ne morejo tej blagajnici prinesiti nobenega pričuvnega deleža, jednostavno zaradi tega ne, ker ta nova bolniška blagajnica, v kateri so bili najzadnje, nima še nobenega pričuvnega zaloga.

Prava medsebojnost mej bolniškimi blagajnicami in med njih udi je v nečem drugem, nego v tem, da se povračuje pričuvni delež; v tem je, kakor se izjavljajo sama „Uradna poročila“, da se opira zakon o bolniških blagajnicah na načelo medsebojnosti. Jeden za vse in vsi za jednega. Mladič za starca in starca za mladiča. To je jedino prav in v to ni potreba zamotanega knjigovodstvenega aparata, niti kontokorenta za večkrat deset let nazaj za vsakega pojedinega delavca, niti dopisovanja z mnogimi bolniškimi blagajnicami. Ako je delavec res sprejet v kako delo, postane ob jednem ud bolniške blagajnice in uživa nje storitve, bodisi da je mlad ali star, in mi moramo reči, da tisti ne poznaje praktične navade, kdor trdi, da bode delavec laže dobil delo v tvornici, ako par goldinarčkov, mnogo jih ne utegne biti, pokaže kot pričuvni delež od katere bolniške blagajnice. — Prošnja nadalje kaže na velike upravne stroške.

Tudi § 27, odst. 1, in § 40, točka 2, 1. odstavka, morala bi se predrugačiti. § 27. določuje, da je od letnega zneska blagajniških prispevkov vsako leto porabiti najmanj $\frac{2}{10}$ za prihranilni zalog. V § 40. pravi se, da ima deželno oblastvo pravico, razpustiti okrajno bolniško blagajnico, ako se, kadar so se prispevki zavarovancev zvišali na 3 odstotke, z doneski delodajalcev torej $4\frac{1}{2}\%$ ni moči blagajnici zalagati zakonitih najmanjših dajatev, h katerim pripada v zmislu §§ 25., 26. in 27. tudi donesek k pričuvnemu zalogu, in ako občni zbor blagajnice ni ukrenil povišati doneskov. Vsekakor bilo bi tu zakonito določilo umestno, katero naj bi izjavilo, da bolniške blagajnice, v katerih se za poravnavanje troškovnih potrebščin pobira od zavarovancev že 3% od mezde, morajo le tisti iznos dajati pričuvnemu zalogu, ki vsekakor preostaja tedaj, ko so že poravnane potrebščine za bolniške stroške.

Zbornici bil je tudi izročen prepis prošnje več tovarnarjev ljubljanskih do visokega državnega zbora, v kateri se z ozirom na § 13, točka 6 zakona z dne 30. marca 1888, drž. zak. štev. 33, povdarja, da se s tem delodajalcem naklada znatno delo ter da so pri zamotanem poslovanju pomote neizogibne, takisto da se s tem tudi izpodkopava obstoj mnogih delovršbenih bolniških blagajnic, katere bi, ako se odpusti večja množica delavcev, morale na vsak način propasti s preodkazovanjem pričuvnih deležev. Zategadelj bodo mnogi podjetniki raje razpustili svoje bolniške blagajnice, radi česa bi zopet novo breme palo na itak predrago upravo okrajnih bolniških blagajnic, katero so do zdaj mnogi radi nosili. Nadalje povdarja se v prošnji, da je razširjanje svobodnega preseljevanja delavcev, ki je namen temu paragrafu, nekoliko nevarno, in to tem nevarneje, ker ga dozdanje ustave niso prečile in ker ne smemo zabiti, da more solidno podjetje le tedaj kaj poštenega proizvajati, ako ima stalno naseljene delavce. Konečno kaže prošnja na velike težave, katere povzročuje zavarovanje tistih delavcev, ki so kje le za nekaj časa v delu, katero zavarovanje, četudi popolnoma opravičeno, pa se vendar v rečenem zmislu po nazoru prosilcev ne dá izvesti.

Dnevne novice.

(Umrl) je danes popoludne ob 1. uri po dolgi in mučni bolezni, previden s sv. zakramenti za umirajočce, deželni odbornik in kustos deželnega muzeja g. Karol Deschmann. Rodil se je dne 3. januarja leta 1821 v Idriji. Več iz njegovega življenja jutri. — Naj v miru počiva!

(Iz rodoljubnega Kranja) došla je odboru podpornega društva za slovenske visokošolce na Dunaji zelo vesela novica. Pristopili so namreč društvu: g. Vinko Majdič, posestnik umetnih mlinov, kot ustanovnik s 50 gld.; kot podporniki gg: Viktor Globočnik, c. k. notar, dr. Valentin Štempihar, odvetnik, in dva neimenovana rodoljuba, vsak s svoto 5 gld.; dalje kot dobrotniki: gg. Karol Šavnik, župan in posestnik, (5 gld.), dr. Valentin Prevec (2 gld.), Henrik Candolini, knjigovodja, (1 gld.) ter neimenovan dobrotnik in dobrotnica, ki sta darovala vsak po 1 gld. Skupno svoto osemdeset goldinarjev poslal je odboru podpor-

nega društva v Kranji bivaajoči predsednik dunajske „Slovenije“, g. Avg. Drukar. Najiskrenejša bodi hvala blagim prijateljem revnih in marljivih slovenskih visokošolcev na Dunaji!

(Grozna nesreča.) Poroča se nam: Hišni posestnik in zidar Jože Pohar iz Ljubnega na Gorenjskem je kopal dne 8. marca popoldne z nekaterimi tovariši-zidarji breg pri ondašnji kovačnici, da bi dobili nekaj več prostora krog poslopja. Kar zagrmí plast zemlje in skalovja proti ozidju ter pritigne nesrečnega Jožeta Poharja k zidu, ko je ravno hotel na stran skočiti. Urno ga potegnejo izpod zasipa, pa grozen pogled — ves pretrt je bil nesrečnež, na glavi ranjen ter ves krvav. Č. g. župnik so ga mogli le še spovedati in dejati v sv. olje; čez nekaj ur je izdihnil nesrečni zidar svojo dušo, katerej bodi Bog milostljiv.

(Zabavni večer „Pisateljskega društva“) je bil v soboto večer primerno prav dobro obiskan, ker je ude vleklo ime znanega slovenskega zgodovinarja gosp. prof. Simona Rutarja, kateri je prijazno obljubil, da bode čital o „slovenski Benečiji“. Gosp. čitatelj je tudi v polni meri ustregel poslušalcem; čital je dolg popis, v katerem je opisaval razmere Slovencev v Benečiji. Ti živé v štirih političnih okrajih, 12 župnijah in štejejo okoli 30.000 duš. Slovenščina se drugje ne sliši nego v domači hiši in v cerkvi. Ta od slovenskega debela odcepljena veja mogla bi se ohraniti, ko bi jim pošiljali za priprosto ljudstvo pisane knjige, in te bi bile „Družbe sv. Mohorja“. Naj torej sorojaki v tem oziru pomagajo svojim bratom, ki ginejo med italijanskimi sodržavljani.

(Dnevni red seji ljubljanskega občinskega sveta) v torek 12. dan marca 1889. leta ob 6. uri zvečer v mestni dvorani. I. Naznanila predsedstva. II. Vodovodnega odseka poročilo a) o vspehu ofertne obravnave za dobavo strojev pri novem mestnem vodovodu; b) o razpisu ofertne obravnave za stavbe pri sesalski napravi mestnega vodovoda. III. Stavbinskega odseka poročilo ob oddaji mizarskega dela za novo mestno šolo v Poljskih ulicah. IV. Poročilo odseka za olepšavo mesta a) o kupnih ponudbah A. Meršola in Josipa Seuniga gledé parcele št. 540 podturnske graščine; b) o kupni ponudbi Frana Lainerja gledé parcel št. 504 in 505 podturnske graščine; c) ob adoptiranji bivšega hleva pri podturnskem gradu. V. Šolskega odseka poročilo a) o računu tukajšnje vélike realke o porabi detacije za 1887. leto; b) o računu modelirske šole, zvezane s tukajšnjo véliko realko za leto 1887; c) o Štefana Benčine, sluga pri II. mestni ljudski šoli, prošnji za denarno podporo. VI. Finančnega odseka poročilo a) o dovolitvi nagrad mestnim detektivom in stražnikom za revizijo gledé pasje takse; b) o dopisu c. kr. vojaškega poveljništva gledé vpeljave vodovoda v novo mestno vojašnico; c) o troških za vzdrževanje realke poslopja 1887. leta.

(Kralj Milan) neki namerava v Gradci kupiti si hišo z vrtom, kjer bode stanoval večino leta.

(Imenovanje.) Ministerski predsednik je imenoval namestniškega tajnika dr. Mihaela Gstetenhoferja okrajnim glavarjem za Kranjsko.

(Vravnava Save pri Kranji.) „Slov. Narod“ poroča, da državna železnica ni hotela plačati nobene doneska za vravnava Save. C. kr. okrajno glavarstvo je razsodilo, da mora povrniti troške v znesku 5124 gld., kar je tudi storila.

(Akad. društvo „Triglav“ v Gradci) ima v torek, t. j. 12. t. m. ob 8. uri zvečer v prostorih „Zum Bierjaket“ VII. redno sejo. Dnevni red: 1. Čitanje zapisnika. 2. Predavanje g. Krančiča. 3. Odgovor na antikritiko g. Počka. 5. Antikritika g. Koruna. 5. Kritika o predavanji g. Rakeža. 6. Slučajnosti. Gostje dobro došli!

(Umrlo) je v Ljubljani od 3. do 9. t. m. 25 oseb, in sicer 12 moških in 13 ženskih; med temi v deželni bolnišnici 11, v otroški bolnišnici 1, v prisilni delavnici 2. Rojenih je bilo 12 otrok; 7 moškega, 5 ženskega spola.

(Napad.) Minolo noč je napal Trebar, hlapec na Glincab, tukajšnjega brivca Petrovičiča z nožem ter ga močno ranil. Napadnik se je pri tej priliki na desni roki močno urezal, ker se mu je nož zaprl. Sla sta oba v deželno bolnišnico, kjer ju bo dotični gosp. ordinarij gotovo pobratil.

(Koroška hranilnica) je razdelila 70.000 gld. za dobrodelne namene.

(„Mir“) poroča, da je neki podučitelj na Koroškem očitno Boga tajil in bil baje odslovljen iz službe. Ta žalostni slučaj naj bi bil tudi mnogim drugim učiteljem po Koroškem svarilo in ravnilo.

Telegrami.

Dunaj, 11. marca. Zbornica poslancev je v nadrobni razpravi rešila poglavje „ministerski svet“. Roser je predlagal resolucijo, da se odpravi časniški kolek.

London, 11. marca. Reuterjevo izvestje iz Kalkute: Našla so se pisma bivšega kašmirskega predsednika, ki dokazujejo Maharajevo veleizdajsko počenje zoper indijsko vlado. Nameraval je zastupati angleškega rezidenta. Vsled tega, ker se mu je prišlo na sled, predlagal je sam, da odstopi.

Pariz, 10. marca. Ministerski svet je sklenil podpirati predlog, da se izdâ postava, ki bo preprečila večkratne kandidature. — Preiskava v zadevi lige patrijotov še ni popolnoma dognana.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		cpazovanja	zrakomera v mm			
9	7. u. zjut.	733-8	3-4	sl. zap.	oblačno	0-70
	9. 2. u. pop.	734-1	7-4	sl. jzap.	"	dež
	9. u. zveč.	734-9	3-4	"	"	"
10.	7. u. zjut.	736-0	1-6	sl. svzh.	oblačno	1-00
	2. u. pop.	735-9	6-4	sl. zap.	"	dež
	9. u. zveč.	735-4	3-6	"	"	"

Srednja temperatura obeh dni 4-3° in 3-0°C., za 1-5° in 1-1° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

11. marca.

Papirna renta 5 % po 100 gl. (s 16 % davka)	82 gl. 85 kr.
Sreberna „ 5 % „ 100 „ 16 % „	83 „ 70 „
5 % avstr. zlata renta, davka prosta	111 „ 40 „
Papirna renta, davka prosta	98 „ 95 „
Akcije avstr.-ogerske banke	888 „ — „
Kreditne akcije	300 „ 50 „
London	122 „ — „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	9 „ 63 „
Cesarski cekini	5 „ 69 „
Nemške marke	59 „ 52 1/2 „

Tu je i.

8. marca.

Pri **Maticu**: dr. Buchler, odvetnik, iz Trsta. — dr. Brauner, odvetnik, z Dunaja. — J. Woiczik, s soprogo, iz Prage.

Pri **Slonu**: Weinberger, potovalec, z Dunaja. — E. Trieb, A. Burjan in Tomaž Budialek, trgovci, z Dunaja.

Avstro-ogerska karavana v sv. deželo.

Prihodnja avstro-ogerska karavana v sv. deželo bo okrog 21. dne marca 1889 iz Trsta odšla ter naj se vdeleženci obrnejo do podpisanega, ki jim bo takoj poslal obširne vsprede.

Potovanje obsega: Trst — Aleksandrija — Kajiro — Kajfa — Nazaret — Tiberija — Jeruzalem — Sv. Janez — Betlehem — Jeruzalem — Ramleh — Jafa — Port-Said — Aleksandrija — Trst oziroma Carigrad in Solun.

Potovanje bo trajalo 45 dni.
Cena I. razredu s popolno hrano 635 gld. v bankovcih
„ II. „ „ „ „ „ 545 „ „

== Zadnji dan za oglašenje 12. dan marca 1889. ==

Te karavane se smejo vdeležiti osebe tudi iz Nemčije in drugih dežel.

Na Dunaji, I., Spiegelgasse 12.

Leon Woerl,

ces. br. dvorni knjigotrožec, založnik, komtur in vitez mnogih visokih redov.

(16—16)

Izdajatelj: Matija Kolar.

Odgovorni vrednik: Ignacij Žitnik.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.

Tužnim sreem naznanjam vsem prijateljem in znancem bridko izgubo svoje preljubljene matere, gospe

URSULE PIRMAN ROJ. JORDAN
prej omož. GALLE,

katero je neskončno Vsemogočni danes v 81. letu njene starosti, po kratki mučni bolezni, prevideno s svetimi zakramenti za umirajočo, izvolil poklicati k sebi.

Truplo drage rajneke bode dne 11. marca ob 9. uri popoldne blagoslovljeno in na pokopališču v Škocijanu pri Dobravi k večnemu počitku položeno.

Ranjko priporočam v blag spomin.

V LJUBLJANI, dne 9. marca 1889.

Dr. Josip Galle,
drž. pravdnik.

(1)

Služba cerkvenikova in organistova (2-2)

je izpraznjena. Dotičnik naj se oglasi pismeno pri podpisnem uradu s pojasnilom družinskih razmer.

Farni urad Sela pri Kamniku.

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Franciškansko cerkvi v g. J. Vilharja hiši št. 4.

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njiju stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano rečno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupe so oljnaté barve v ploščevinastih pušicah (Bleebüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfinje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah.

Cenike na zahtevanje.

Odlikovani: 1873, 1881.

Josip Deiller,

tovarna za cerkveno blago in razprodaja

— cerkvenih oprav —

na Dunaji VII., Zieglergasse 27.

Zastopnik Franc Brückner.

Proti gotovi naročbi se najtočneje izvršujejo vsakovrstne

cerkvene oprave

kot: kazule, pluviali, dalmatike, velumi, štole, baldahini, zastave itd., kakor tudi

celi ornat.

Odlikovani: 1873, 1881.

Diseldorfske oljnaté barve v tubah.

Akvarelne barve mokre in suhe.

ADOLF HAUPTMANN,

prva kranjska tovarna

oljnatih barv, firneža in laka

Ljubljani.

Pisarna in zaloga: Šolski drevored 6 (semeniščno poslopje). Filijala: Slonove ulice 10-12

priporoča slikarjem, dljakom, stavbenim in pohištvenim mizarjem, likarjem kakor sploh p. n. občinstvu svoje priznane izvrstne izdelke ter pošilja na zahtevanje cenilnike zastonj in franko.

Oljnaté barve v ploščevinastih pušicah le najboljše vrste, posebno pripravne za razprodajalce, po znižanih cenah; v dežah od 25 klgr. naprej primerno ceneje.

Perstene, mineralne in kemične barve.

Kupovalcem večjih množin prednostne cene.

Vse vrste slikarskih in likarskih čopičev in slikarske patrone.